

Tittel: Som ett korthus

Ingress: ”Faust” er blitt en forestilling om å tulle seg bort i teatrets mange uttrykksformer.

Av: Elisabeth Leinslie

”Faust”

Av J.W von Goethe

Bearbeidet av Oda Radoor og Runar Hodne

Regi: Runar Hodne

Dramaturg: Oda Radoor

Med: Monna Tandberg, Anders T. Andersen, Birgitte Larsen, Jan Gunnar Røise

Musiker: Rolf Yngve Uggen

Nationalteatret, Torshovteatret

Den nye Torshovgruppen åpner sitt to-årige løp med en forkortet versjon av Goethes ”Faust”. Samtidig trykker de en manifestlignende prolog i høstens programhefte. Et lovende Brecht-sitat som oppfordrer skuespillerne til å skape ikke-realistisk politisk teater.

De fleste har lest om denne åpningsforestillingen før premieren. Enten det dreier seg om valget av Goethes ”Faust”, eller isveggen som utgjør en sentral del av scenografien, eller det faktum at en kvinne (Monna Tandberg) spiller Faust. Å hause opp en forestilling i media kan slå flere veier – for selv om et konsept er godt tenkt, så blir det ikke nødvendigvis god kunst av det. Og det er ”Faust” et godt eksempel på. Det vil si, her rotes hele konseptet så til at det også er vanskelig å forstå om det er godt tenkt.

Hvis Faust er en rolle som oppsummerer Vestens moderne kulturhistorie, så kan man si at ”Faust” formmessig prøver å oppsummere historien til vestens teateravantgarde. Det er ikke sikkert dette er gruppens intensjon, men det kan virke sånn. Noen annen motivasjon er det i hvert fall vanskelig å få tak på i denne produksjonen.

Det virker som om den sterke historien og regien jobber mot hverandre. I stedet for å underbygge, forsterke og fremheve historiens betydninger – plukker regien den totalt fra hverandre, og vi får en fragmentert forestilling som ikke fungerer. Ingenting er galt med fragmenterte forestillinger, men ”Faust” virker å være fragmentert for fragmentarismens skyld.

Selv om motivasjonen bak historien og fragmenteringen går tapt i kaoset, så kan vi tidvis skimte ideen bak de uttalige gagsene og påfunnene. Flere enkeltøyeblikk og scener er både morsomme, intense og svært gode, men de går på bekostning av helheten – den faller sammen som ett korthus.

Det er trist å se denne gjengen med teaterressurser tulle seg bort på denne måten. Og jeg kan ikke annet enn å tenke at dette burde regissøren ha sett lenge før premieren. Eller dramaturgen, hvor har hun vært i denne prosessen?

Anmeldelsen ble publisert i Dagsavisen 3. september 2007